

ПОБЕДА

Двадесетогодишња
апсолventкиња
Филолошког факултета
без устручавања данас
говори о својој игри
на ивици смрти

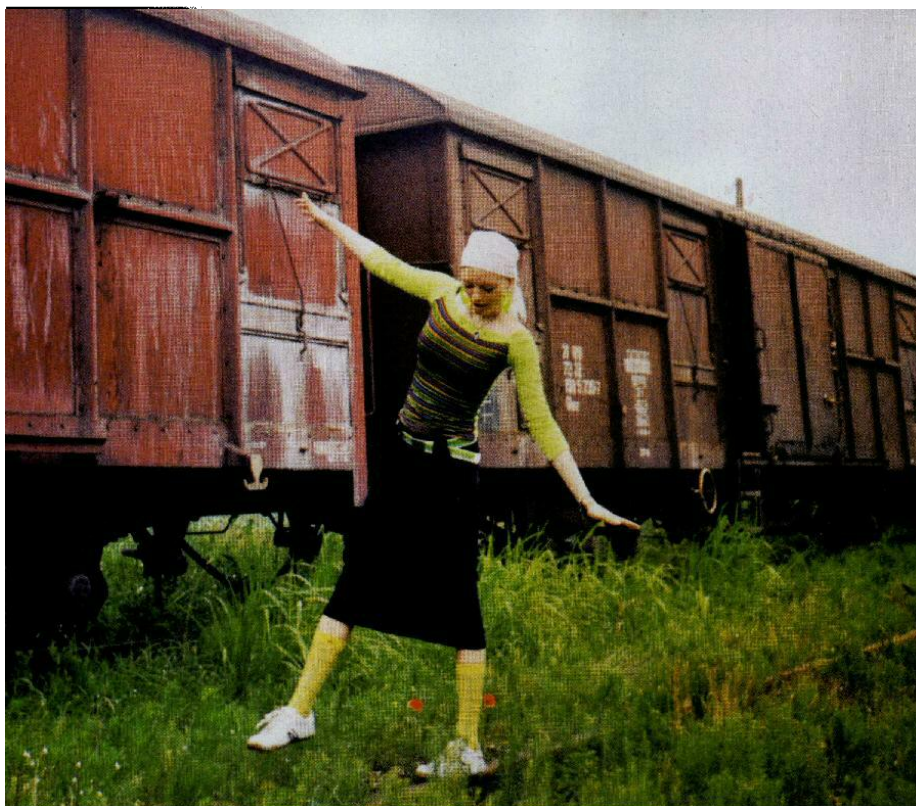

БИТКА ЗА ЗДРАВЉЕ МАРТИНЕ МАЛЕШЕВ

Најлепше је бити жив

До четрнаесте године ова плавокоса девојчица из Дебељаче није се разликовала од својих вршњака. Безбрижне дане прекинуо је изненада откривен рак. После две године борбе и хемотерапије, болесничку постељу је напустила као неизлечени пацијент. Захваљујући јакој вољи, подршци својих ближњих и алтернативној медицини, успела је да оздрави. Данас је ова ведро дама апсолvent Филолошког факултета и ауторка романа посвећеног оболелима од ове опаке болести

Јелена БОШКОВИЋ
Фотографије: Владимир МАРКОВИЋ и приватни албум

Успомена из Дебељаче из времена кад је болест откривена

Била је Мартина Малешев принцеза испод рефлектора, баш како каже наслов књиге иза које као петогодишња девојчица стидљиво вири на једној од првих фотографија породичног албума. Са следеће помало избледеле слике смеши се плавокоса Мартина са црвеним цветом у коси у родној Дебељачи. А онда, као у књизи, после само неколико страна, променило се све. Уредно сложене успомене из детињства пресеца фотографија петнаестогодишњакиње са марамом на глави. Хола по шинама. Загледана у дотрајале прагове железничке пруге, попут балерине, раширених руку, бори се да остане усправна. Да не посрне.

Да не посрне у драми коју јој је живот приредио те 2003. године. До тада није се Мартина разликовала од својих вршњака који су са нестрпљењем препричавали утиске са тек прослављене матурске вечери и са неизвесношћу чекали гимназијске дане.

Рођендан у изолацији

Чекала их је и Мартина, све док се једног дана није пробудила са наизглед безазленим отоком на оку. Мајка Весна и отац Радован одмах су своју јединицу одвели лекару. Брзо их је доктор утешило. Сузе је приписао промаји. У горем случају, инфекцији. Одахнули су Малешеви накратко, али отечено Мартинино око им је вратило црне слутње. Преписане капи ни-

су помагале. После два месеца испитивања, вест им је заледела срце. Рабдомиосарком, злослутно је гласила дијагноза.

- У последњем тренутку су лекари открили да имам злоћудни тумор, величине десет центиметара који је истискивао око. Сви око мене су слутили, а ја нисам знала због чега идем на биопсију. Кад су мојим родитељима саопштили да болујем од ретке врсте рака, више није могло ништа да се крије. Знала сам да је нешто страшно, почиње разговор Мартина Малешев.

„Стално се питамо како се то нама десило кад нисмо заслужили. Међутим, одговара никад нема. То може да се деси коме. И кад бисмо тако размишљали, можда бисмо се више чували и радили боље ствари у животу“

Не сећа се данас двадесеттворогодишња девојка дана кад је установљена дијагноза. Али се сећа последњих безбрижних дана у њеном животу.

- Док сам чекала резултате са биопсије, лежала сам сам на одељењу оториноларингологије Клиничког центра Србије. Била сам преплашена прво кад сам видела у каквом стању долазе други пацијенти. У мојој соби сам била најмлађа. Сви око мене су знали шта се дешава, али нико није

имао снаге да ми директно каже. Била је то последња безбрижна недеља у мом животу. После се све променило.

Успомене се нижу. Смирено говори о првој хемотерапији на београдском Институту за онкологију и радиологију. Ту је и постала свесна опасности у којој се скоро преко ноћи нашла. Терапија је дала добре резултате. Тумор се смањило на два центиметра. Међутим, добрих вести више ни после радикалних доза није било.

- Имунитет ми је у то време био много слаб. Сећам се да је требало да прославим шеснаести рођендан. Тражила сам по радњама шта ћу да обучем. Верујете да ме је та шетња толико исцрпла да сам недељу дана провела у изолованој болничкој соби. Примала сам инфузије непрестано да би се поправила крвна слика која је била скоро на нули. Рођендан нисам ни прославила те године.

Зашто ја?

Прича отворено Мартина и о грозници и високој температури које су је данима тресле, венама које су толико ослабиле од свакодневног вађења крви, чулу укуса које је нестало заједно са њеном плавом косом и трапецицама.

Питање "зашто ја" пролазило јој је кроз главу небројано пута.

- Постала сам одбојна према свима. Кад је човек болестан, као да мрзи цео свет због тога што му се догађа. Стално се питамо како се то нама десило кад нисмо заслужили. Међутим, одговара никад нема. То може да се деси било коме. И кад бисмо тако размишљали, можда бисмо се више чували и радили боље ствари у животу.

Подршка родитеља, пријатеља и тадашњег момка Мартини није мањкала, али је било много њој драгих људи који нису зна-

ли у тим тренуцима како да се поставе.

- Кад се све то десило, са тадашњим дечком сам била у вези три месеца. Сваки дан је долазио из Дебељаче у Београд и одлазио тек кад заспим. Међутим, кад су ми продужили терапију, нисам желела да ме види такву. Престао је да долази. Три године после тога се нисмо чули. Осећала сам се кривом јер сам га на неки начин отерала. Разумем га, било му је стварно доста свега.

После две године хемотерапија, не бројаних дана проведених у болничкој постељи, на десетине магнетних резонанци, Мартина је отпуштена са Института за онкологију и радиологију као неизлечени пацијент.

Свет јој се поново срушио. Али, како каже није смела због родитеља да одустане.

Делови Мартининог фото-дневника

Весна и Радован су се борили за своју јединицу, а она за њих. Ни сама не може да поброји коме су се све за помоћ обратили. За најмању сламчицу спаса се хватали. На ивици живота и смрти, окренула се и алтернативној медицини, уз разуме се ону званичну.

- Током хемотерапија сам користила неке видове алтернативне медицине. Од родитеља остале оболеле деце смо чули за разне биљне капи, сирупе и мешавине. Редовно сам узимала тодоксин, глину, комбуху и алоју, као и природне препарате за детоксикацију организма.

Роман из болничке постеље

Из Мартининог јеловника нестали су бело брашно, шећер, со, слаткиши... Сваки дан уз строгу макробиотичку исхрану, мајка Весна јој је месила хлеб од ражи, кукурузног брашна и јечма без квасца.

- Кад је на граници живота и смрти, човек може све. Била сам пуна горчине и мржње, али сам имала вољу да живим. Нисам све време седела и оплакивала себе. Таква сам и данас. Иако сам у многе ствари сумњала, попут биоенергије, Најданових кругова и биља, зера је некако дошла несвесно. Одлазила сам и код жене која је лечила ауто-сугестијом. Учила ме је да стално говорим да сам смирена, здрава. Убеђивала сам себе не да ће да буде, већ да је са мном већ све у реду. На крају сам у то највише поверовала иако можда звучи банално.

Међутим, није звучало банално када је на магнетној резонанци откривено да тумора више нема. Било је то тачно три године од како је установљена Мартинина дијагноза.

Изнаенађење нису крили лекари, али су обазриво новости прихватили. Рекли су та-

да да се и другим пацијентима оболелим од рака то дешавало. Али и додали да је човек стварно излечен ако се тумор после пете године не врати. Мартина је већ у шесту годину загазила.

Данас ова ведрa плавокоса девојка, апсолвент српског језика и књижевности на Филолошком факултету у Београду, без устрчачања говори о својој игри на ивици смрти. О животу "од магнета до магнета" који је срећом иза ње. Имала је воље Мартина и тада да ванредно заврши два разреда гимназије у Ковачици, дружи се са својим вршњацима и напише две књиге у болничкој постељи.

- Прву књигу кратких љубавних прича "Неком ко то не заслужује" објавио је Центар за младе таленте у Панчеву 2005. године. А роман "Да ли знаш шта је најлепше на свету" написала сам за четири месеца. То је прича о девојчици чији је брат оболео од рака. Нису то само моја искуства, него и људи које сам у болници упознала. Желела сам да на папир пренесем своје мисли током лечења и помогнем оболелим људима и њиховим ближњима.

Светлост дана први пут је угледао 2008. године у издању Центра за младе таленте из Панчева, а недавно је доживео и друго издање захваљујући "Националном удружењу родитеља деце

оболеле од рака". Скромно каже да је доста примерака поклоњено у хуманитарне сврхе, а они који желе да га купе, могу само њој да се обрате.

И за крај, ведро, као и што је започела разговор, објашњава шта је то најлепше на свету, како носи наслов њен роман првенаца:

- Бити жив то је најважније. Све је у човеку. Довољно је само да се пробудимо и откријемо ситуације које могу да нам улепшају дан.

На овогодишњем Сајму књига представила је свој роман „Да ли знаш шта је најлепше на свету?“